

Емилиян Станев
Страшната птица

В една гора два коса отгледаха четири пиленца: Косе-Тросе, Чип-Чирлик, Жълто-Клюн и Скок-Подскок. Пиленцата пораснаха и започнаха да летят с родителите си. През деня си търсеха храна из гората. Вечер се събираха в един храст да спят.

Една сутрин старият кос се събуди и подсвирна. Всички се обадиха, само Чип-Чирлик го нямаше в храста.

– Хвъркнал е, докато ние сме спали. Ще го намерим в гората – рече майката.

Отлетяха косовете да търсят Чип-Чирлик. Тук Чип-Чирлик, там Чип-Чирлик, не го намериха.

Вечерта пак отидоха в храста да нощуват. На другата сутрин се събуди старият кос. Гледа – всички в храста, само Косе-Тросе го няма.

– Рано е огладняло нашето Косе-Тросе. Ще го намерим в гората – каза майката.

Литнаха косовете да търсят Косе-Тросе. Тук Косе-Тросе, там Косе-Тросе, никъде го няма.

Натъжиха се косовете. Вечерта се прибраха да нощуват в храста. Сутринта пръв се събуди Жълто-Клюн. Гледа – Скок-Подскок го няма.

– Изгубихме децата си. Само едничко ни остана – рече старият кос на другарката си. – Я хайде да претърсим цялата гора.

Пръснаха се тримата да претърсват гората. Подхвъркват от храст в храст, от дърво на дърво, от долчинка в долчинка. Срещнаха свраката. Питат я:

– Не си ли виждала, сврако, нашите деца Скок-Подскок, Косе-Тросе и Чип-Чирлик?

– Не – отвърна свраката. – И аз търся две от моите сврачета, изгубиха се от снощи.

Хвъркнаха по-нататък косовете. С тях хвъркна и свраката. Срещнаха сойката, питат я:

– Кажй, сойко, не си ли виждала из гората нашите деца?

– Не съм – каза сойката. – Разкажете ми как ги загубихте.

Разказаха й птиците. Сойката помисли и рече:

– И на мене се загуби едно сойче. Аз зная що става денем в гората. Ала какво става нощем, не зная. Най-добре е да питаме кукумявката. Тя знае.

Тръгнаха птиците да търсят кукумявката. Намериха я да дреме на един сух клон. Попитаха я:

– Знаеш ли, кукумявко, къде са нашите деца? Кукумявката отвори едното си око.

– По-добре не ме питайте. Не можете ги намери – рече тя.

Замолиха се птиците:

– Ти само ни кажи, ние ще ги намерим.

– Дирете ги в най-тъмната гора – каза кукумявката и заспа.

Литнаха птиците да дирят най-тъмната гора. От храст на храст, от дърво на дърво. Срегнаха заека. Питат го:

– Знаеш ли, Зайо, къде е най-тъмната гора?

– Знам, ала там ме е страх да отида. Лисицата ходи из нея, ще ме изяде. Кълвачът ще ви заведе.

Тръгнаха птиците да дирят кълвача. Срегнаха враните. Питат ги:

– Знаете ли, врани, къде е най-тъмната гора?

– Знаем, но не смеем да отидем там. В нея живее страшна птица. Тя ни граби нощя вранчетата.

Изплашиха се птиците дали страшната птица не е изляла и техните пилета. Отидоха да търсят кълвача. Срегнаха синигерчетата. Попитаха ги:

– Знаете ли къде е кълвачът да ни заведе в най-тъмната гора?

– Наблизо е – казаха синигерите и ги заведоха при кълвача. Наме-риха го да пълзи по едно дърво.

– Заведи ни, кълвачо, в най-тъмната гора да намерим нашите птиче-та – замолиха се птиците.

– Добре – рече кълвачът. – Аз отивам там да лекувам болните дър-вета. Чистя ги от червеи.

Отведе ги кълвачът в най-тъмната гора. Остави ги да търсят своите пилета, а той се залови на работа. Качне на някое дърво, поогледа го отсам-оттам, чукне с якия си клон и пита:

– Ей, има ли някой червей? – И тъй от дърво на дърво. Най-после качна на най-старото.

Почука по кората. Никой не се обади. Кълвачът запълзя по-нагоре. Видя на дървото хралупа. Тъкмо да почука, от хралупата нещо затрака, зафуча. Показа се страшна глава с щръкнали уши, с огнени очи. С крив клон като кука и с две бради отстрани. Хриплив глас извика:

– Кой си ти? Що дириш?

Кълвачът не се изплаши и каза:

– Не ме ли познаваш? Мен ме знае цялата гора.

– Денем не виждам – отвърна страшната глава. – Пази се да не те срещна нощем.

– Как ти е името? – попита кълвачът.

– Питай враните – изсмя се страшната птица и се скри в хралупата.

Отиде кълвачът да дири враните. Разказа им какво е видял в хралупата. Загракаха враните, долетяха свраките. Чуха косовете и синигерчетата, дойдоха при тях, закряха всички птици. Пристигнаха и ястребите. Из цялата гора се разнесе новината за страшната птица.

– Тя изяде нашите вранчета! – грачеха враните.

– Тя изяде нашите сойчета! – крякаха сойките.

– Тя задигна Чип-Чирлик, Косе-Тросе и Скок-Подскок! – пищяха косовете.

– Тя изяде две от моите сврачета! – зацърка свраката.

– Тръгвайте да я прогоним!

Полетяха птиците към тъмната гора. Водеше ги кълвачът. Накацаха по старото дърво. Гракнаха враните, запищяха малките птички, закрепяха сойките.

От хралупата се показва страшната птица, изтрака с клон. Птиците не се уплашиха и я нападнаха. Но страшната птица се скри в хралупата.

– Как да я измъкнем сега оттам? – питаха се птиците.

– Да повикаме лисицата! – предложиха враните.

– Най-добре вълка. Той е по-силен.

– Мечката е още по-силна. Тя ще я извади от хралупата.

Отидоха враните да търсят лисицата. Доведоха я под дървото. А лисицата се облиза. Исква ѝ се да докопа някоя птица.

– Помогнете ми, птички, да се кача на дървото. Подигнете ме, хванете ме под мишниците! – замоли се тя.

– Ей, че си хитра! – креснаха враните. – Покачи се сама.

– Самичка не мога, не ми стигат сили – отвърна лисицата.

– Тогава ще повикаме вълка – отвърнаха птиците в хор.

– Намерили сте кого. Той съвсем не може да се катери по дървета – изсмя се лисицата.

Скараха се птиците помежду си. Не могат да решат кого да повикат на помощ.

– Мене слушайте – каза кълвачът. – Само едно животно може да ни помогне. Златката. Чакайте, аз ще я събудя.

Хвъркна кълвачът да търси златката. Намери я заспала в една хралупа. Почука, разбуди я.

– Ставай, златке!

– Я ме остави на мира! Нали знаеш, че не обичам да ме безпокоят, когато спя – изфуча златката.

– Страшна птица има в нашата гора. Казва, че нощес ще дойде да ти вземе хралупата – рече кълвачът.

Златката скочи, облиза се, светна с очи и – хоп – смъкна се от своето дърво.

– Води ме по-скоро. Знам коя е тая птица. Отдавна я търся, да ѝ видя работата.

– Как се казва, златке, тая птица? – попита кълвачът.

– Бухал. Не си ли чувал, като вика нощем: бух, бух!

– Не съм, златке. Нощем аз спя.

– Ти спиш, пък аз не спя – отвърна златката и се завтече към тъмната гора.

Покатери се на дървото, надникна в хралупата. Вътре бухалът се наежи. Затрака с клюна си, сякаш чупи орехи, святка страшно с очи.

Гракнаха птиците отвред:

– Дръж го, златке! Прогони го от хралупата! Златката се вмъкна в хралупата и там настана грозен бой. Разхвърча се перушина от дървото. Бухалът фучи, кълве, удря златката с крила, но златката не се изплаши.

– Изкарай го навън – молеха се враните.

– Остави и ние да го кълвнем – крякаха сойките.

– Прогони го от горите! – чипкаха косовете.

Бухалът се измъкна разперушинен, размаха крила, хвъркна. Но нали не виждаше през деня, не знаеше къде да се скрие. Погнаха го птиците от дърво на дърво. Прогониха го от гората в полето. Там златката го стигна, хвана го за врата и го отнесе. Птиците се успокоиха и се разлетяха на разни страни. Вечерта трите коса се прибраха в своя храст и заспаха спокойно. Не се бояха вече, че някой ще отвлече единственото им косе – Жълто-Клюн.

КРАЙ

© Емилиян Станев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9141>]